

เพลงที่
ฟังแล้ว
อยากนอนหลับ

เรื่อง MosaiZ
ภาพ let.mt.sleep







แต่เธอ
ลมหนาวเดือนธันวาคม
และความรักที่เคยย่างกรายเข้ามา

เรื่องและภาพประกอบ: MosaiZ
ภาพปก: let.mt.sleep
พิสูจน์อักษร: warm workspace

เผยแพร่ครั้งแรกใน ReadAWrite พ.ศ. 2564
จัดทำ ebook: พ.ศ. 2564
ปรับปรุงครั้งที่หนึ่งและจัดทำรูปเล่ม สิงหาคม พ.ศ. 2566

จัดทำโดย MosaiZ
พิมพ์ที่: บริษัท อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
ISBN: 978-616-603-565-0
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ติดต่อพูดคุยกับผู้เขียน
Twitter: @MosaiZ_N
#เมื่อไหร่จันทน์แสนบ้อจะรู้ตัวสักที

หนึ่ง

ชีวิตรักลุ่มๆ ดอนๆ ของจันทน์

คุณพ่อคุณแม่

ฉันอยากเรียนเปียโนตอนที่โตแล้ว
ฉันรู้ว่าเพียงความรักนั้นยังไม่พอ ต้องมีความบากบั่น
อดทน พรสวรรค์อาจไม่จำเป็น แค่ออย่ายามีพรนรกเป็นพอก ทว่า
ดนตรีเป็นเหมือนของต้องสาปสำหรับฉัน
ทั้งรักทั้งอี๊ดอ๊ด ทั้งหลงใหลทั้งเกลียดชัง

สมัยเยาว์วัยฉันเคยเรียนเปียโน ยอมรับว่าสิ้นเปลืองเงิน
พ่อแม่อย่างยิง เพราะขาดไร่ซึ่งพรสวรรค์และด้วยความที่เป็นเด็ก
เงี้ยบๆ เลยถูกครุฑระบายอารมณ์ใส่หนักพอสมควร ในห้องเรียน
เล็กๆ ที่มีเปียโนตู้และพื้นที่สำหรับมนุษย์สองคนเข้าไปนั่งเรียน
และสอนได้นั้นเหมือนเป็นฝันร้ายของฉัน

ครูสวยมาก ผิวเหมือนตุ๊กตา ริมฝีปากบางมักทาลิปสติก

สีแดงสด ผมสีดำสนิทหยิกเป็นลอนน้อยๆ ผมเต็มหลัง เธอดูมาก
ไม่เคยยิ้มเลย พอฉันเล่นไม่ได้ตั้งใจก็เอากำปั้นทุบหลังมีอย่างแรง
จนมือจมลงไปใต้น้ำขาวดำขณะยังเล่นอยู่ ทำให้ฉันทั้งตกใจ
ทั้งเจ็บจนน้ำตาไหล บางครายามเล่นผิดก็หยิกเนื้ออ่อนๆ ที่สีข้าง

ไม่น่าเชื่อว่าห้องเรียนของฉันอยู่ด้านหน้า ใกล้ที่นั่งของ
เหล่าผู้ปกครองที่กำลังนั่งรอที่สุด ประตูห้องเรียนเปียโนมีช่อง
กระจกแคบยาวให้มองดูได้จากภายนอก แต่กระนั้นก็ยังมึนเรื่อง
แบบนี้เกิดขึ้นได้

และตัวฉันเองเป็นเด็กเงียบและไม่เฉลียวฉลาดจึงไม่
เข้าใจว่านี่คือสิ่งที่ไม่ควรเกิดในห้องเรียน

หลังจากนั้นไม่ต้องมาคุยเรื่องการเข้าไปอยู่ในห้องเล็กๆ
แคบๆ อีก แค่เข้าไปก็หายใจไม่ออกแล้ว

ถึงจะเล่นดนตรีไม่เอาถ่าน อ่านโน้ตยุ่งยากไม่ออก เห็น
เชบ็ตสองชั้นก็กลัวไม่กล้าเล่น แต่รอบตัวเต็มไปด้วยเพื่อนสนิทที่
เล่นดนตรีไล่ตั้งแต่เปียโน ไวโอลิน ฟลูต และพิณจีน จะว่าอย่างไร
ดีนะ ทั้งรักทั้งอิจฉาและมีความสุขที่ได้อยู่ท่ามกลางเพื่อนๆ ที่เล่น
ดนตรีกันได้เก่งกาจอย่างนี้

ไม่ใช่ว่าคบกันเพราะพวกเขาเล่นดนตรี แต่คงเป็นเพราะ
คนที่เล่นดนตรีอาจมีมุมมองต่อโลกที่ทำให้คุยกันถูกคอมากกว่า

วันหนึ่งจินต์ เพื่อนสนิทแฉะผ่านมานั่งเล่นที่บ้าน จินต์ เป็นนักเปียโน เพลงที่เล่นมีจิตวิญญาณเฉพาะเป็นของตนเอง เพื่อนคนนี้เก่งก็จริง แต่ไม่มีความอดทนจะสอนใครได้

พวกเราเติมไวน์ในแก้วทรงสูง ฉันทิ้งเปียโนดูอายุ ยี่สิบกว่าปีของฉัน เพื่อนตัวดีนั่งเล่นเปียโนไปคุยไปเรื่อย ให้รู้สึก เหมือนอยู่ในบาร์แจ๊สอย่างไรชอบกล จินต์มาคุยเล่นกับฉันที่นี้ บ่อยๆ รู้จักเพลงที่ฉันชอบฟังเป็นอย่างดี มักเล่นเพลง Cheek to Cheek ของป่าเฟร็ด¹ขวัญใจของฉัน นี้อ่านไปด้วยยังไม่พอ ยัง ร้องคลอตามไปอีกต่างหาก

ยามนี้ฉันอยู่บนสวรรค์มีผิดแน่

หัวใจเต้นรัวจนไม่อาจจะเอ่ยคำ

ราวกับว่าฉันได้ค้นพบความสุขที่ใจแสวงหา

ยามเมื่อเราได้เต้นรำด้วยกันแนบชิดเช่นนี้²

สายตาของฉันหม่นหมองลงไปเล็กน้อย ใจยังคงระลึกล ถึงแฟนเก่าที่เลิกรักกันไปเมื่อสองปีก่อน เธอคนนั้นเป็นนักเปียโน ตัวกลั่น เป็นฝรั่งสาวผมทอง ตาฟ้า นิ้วมือแข็งแรงขนาดกะทัดรัด

¹ Cheek to Cheek เป็นเพลงจากภาพยนตร์เดอะมิวสิคัลเรื่อง Top Hat (1935) ประพันธ์โดย Irving Berlin และขับร้องโดย Fred Astaire

² แปลมาจากท่อนแรกของบทเพลง Cheek to Cheek

Heaven, I'm in heaven

And my heart beats so that I can hardly speak

And I seem to find the happiness I seek

When we're out together, dancing cheek to cheek

อบอุ่นเหมือนดวงอาทิตย์ ฉันมักจะขอให้เธอเล่นเพลงนี้ให้ฟัง
อยู่เรื่อย การที่เราลาจากกันนั้นเป็นเรื่องสุดวิสัยจริงๆ

“จันทน์ แกยังไม่หายเศร้าอีกหรือ?” เพื่อนถาม

“พอได้ยินเพลงนี้แล้วยังรู้สึกสะอึกในใจนิดหน่อย แต่
แกล่เล่นต่อเถอะ เราชอบเพลงนี้”

“แน่ใจนะ?”

“อ้อ ไม่ต้องห่วง เล่นเลยๆ”

จินต์เล่นต่อจนจบเพลง เปียโนละมุนคลอกับเสียงร้อง
แหบเล็กน้อยเพราะภูมิแพ้ แต่เข้ากับบุคลิกของตัวเองมาก

จินต์ยกไวน์ขึ้นจิบ สบตาฉัน

“จันทน์ เราว่านะ แกควรฟังเพลงนี้ไปเรื่อยๆ เพลงนี้
เป็นเพลงโปรดของแก อย่าให้ความสัมพันธ์เก่าทำให้เสียมู้ด”

“อ้อ”

จินต์นั่งไปนาน หากนี้ยังไล่เล่นเปียโนเรื่อยเปื่อย ฟัง
คราใดคล้ายกับจินต์สามารถทำให้เปียโนตื่นขึ้นและมีชีวิต ดวงตา
เรียวของนักเปียโนฉายอารมณ์ปนเปทั้งมุ่งมั่น อยากรู้ และรู้สึกผิด

“ถามมาเถอะ” ฉันเอ่ย

“ถามหน่อยสิ เรากับเอ็มมา ใครเล่นเพลงนี้ได้ถูกใจแก
มากกว่ากัน?”

ฉันนั่งเสียบ จินต์ถอนใจยาว

“เราว่าแกควรกลับไปเล่นเปียโนใหม่วะ แล้วเล่นเพลงนี้ให้เป็นเวอร์ชันของแกให้ได้” นักเปียโนหยุดเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ “แต่แกคงไปเรียนที่โรงเรียนสอนดนตรีไม่ได้สินะ เราจำได้ว่าแกกลัวห้องเรียนเปียโนแคบๆ อืม แกเชิญครูมาสอนเปียโนที่บ้านสิ”

“เมื่อเข้าคิดถึงเรื่องนี้พอดี มีใครแนะนำไหม?”

“มีอยู่แล้ว”

จินต์แนะนำเพื่อนที่รับสอนเปียโน เพื่อนสนิทรู้เรื่องปมในใจของฉันทันทีเป็นอย่างดี บอกอย่างมั่นใจว่าครูคนนี้ใจเย็นและใจดีมาก

ฉันแอดไลน์ของครู

ว่าแล้วก็ขอกอดครูรูปครูสักหน่อย รูปโปรไฟล์ขยายเต็มหน้าจอ ลมหายใจของฉันสะดุด โอ้ น่ารักอะไรอย่างนี้! ปากนิดจมูกหน่อย รอยยิ้มพิมพิใจ นิ้วมือเรียวยาว

เพื่อนสนิทเห็นสีหน้าฉันแล้วหัวเราะร่า ถ่ายรูปสีหน้าของฉันขณะดูรูปครูไปหลายรูป ก่อนลุกขึ้นชี้นิ้วไปยังเหล่าเครื่องดนตรีที่ฉันสะสมไว้ในบ้าน ดัดเสียงอ่อนหวานน่าตบน่าตี

“คุณจันทน์คะ นอกจากเปียโน กีตาร์ ฮาร์ป และเชลโล่แล้ว ไม่ทราบคุณจันทน์เล่นเครื่องดนตรีอะไรอีกคะ?”

อื มุกโบริณแบบนี้ใครเขาจะอยากเล่นกัน? ฉันรู้ทันจึงไม่ตอบ ได้แต่สั่นหัวอย่างระอากับความทอมนของเพื่อน

ทว่าในสมองน้อยๆ ของนักเปียโนยังคงวุ่นวายกับเรื่อง
ไม่เป็นเรื่อง คงคิดไปถึงไหนต่อไหนตามประสา อ้าปากหัวเราะโลก
สิ้น ทำฉันทหน้าแดงช้ำ

“ยัยจินต์ตัวดี! ตกกลางแกคิดจะสนับสนุนหรือทำลาย
แผนการกอบกู้ฝีมือเล่นเปียโนของฉันทันแน่!” ฉันทโวยรัวๆ

“เออๆ เรียนไปเถอะ แล้วหมั่นซ้อมด้วยล่ะ” จินต์กลับ
มาวางมาดขรึมน่าหยิก หันมองฉันทด้วยสายตาคมกริบจนฉันท
รู้สึกหนาวเยือกไปทั้งสันหลังแล้วเอ่ยต่อว่า

“สนับสนุนสิ เพื่อนรัก เราจะมาดูความคืบหน้าของแก
ทุกอาทิตย์เลย!”

หว่า ทุกอาทิตย์เลยเหรอ?! ตายแน่! ตายสถานเดียว!
จินต์ทั้งเสียทั้งเข้มงวดกับการเล่นเปียโน ฉันทเปลี่ยนใจตอนนี้ยัง
ทันไหมนี่?!

สิบสามคนครึ่ง

ตอนที่ฉันเล่าเหตุการณ์นี้ให้เอ็มมาฟังทางวิดีโอคอล
เอ็มมาในหน้าจออ้าปากค้างไปสามวิ เบ้ปากแล้วถามจริงจังปน
ไม่อยากจะเชื่อว่า

“จันทน์ เธอเป็นแม่ซีซีไหมเนี่ย?”

“หา?!”

“ไม่สิ...ฉันว่าแม่ซียังไม่ใจแข็งเท่าเธอเลย”

ส่วนยัยจันทน์นะเธอ พอฉันเล่าให้ฟังจนจบ จันทน์ก็ยกมือ
กุมหัวร้องโอยยยยย...แล้วพูดประโยคยอดนิยม

“จะปล่อยเธอให้คลาดสายตาได้ไหมเนี่ย?!”

แหม เวอร์ซะมัด คนโตๆ กันแล้วนี่!

มืออยู่ช่วงหนึ่งของชีวิตวัยทำงานในต่างแดน ฉันไป
เข้าคอนโดอยู่ร่วมกับเพื่อนที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่สมัยมัธยม

สมัยนั้นฉันค่อนข้างเจี๊ยบขริมจึงทำให้ชีวิตช่วงนั้นของเราสอง
คุยกันแทบนับคำได้ แต่การอยู่ไกลบ้านทำให้พวกเราารู้สึกว่าควร
จะมีกันและกันไว้จึงสนิทกันอย่างรวดเร็ว แม้บุคลิกของเราสองคน
จะต่างกันพอสมควร

เธอเป็นสาวมั่น เก่งรอบด้าน เป็นมือขวาของเจ้านาย
แต่งตัวมีสไตล์ ดูอย่างไรก็ไม่เบื่อ อหิยาศยดี มีเพื่อนฝูงมากมาย
นับได้ว่าคนที่ฉันชื่นชมจากใจจริง

นอกจากนั้นฝีมือทำกับข้าวก็ยังขั้นหนึ่ง ขนาดฉัน
ไม่ทานผักยังยอมทานหากเป็นฝีมือของเธอ ในทุกมื้อฉันจะ
เป็นฝ่ายล้างจานเป็นประจำ พวกเราอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข
คุยกันถุกคอกอย่างไม่น่าเชื่อ

ใช่ ไม่น่าเชื่อเลยว่าเราจะเข้ากันได้ ตลอดชีวิตของฉัน
นับตั้งแต่รู้ความมา ฉันอยู่ตรงชายขอบมาตลอด พุดจากกับใคร
ไม่เป็น เรื่องที่สนใจก็ไม่มีใครคุยด้วยได้ เพื่อนที่มีนับได้ไม่เกิน
สิบนิ้ว แต่งตัวขอไปที แต่งหน้าก็ไม่เป็น อาศัยใบบุญกรรมพันธุ์
จากพ่อแม่อย่างเดียว

จะใบบุญหรือใบบุกรรมก็แล้วแต่เพื่อนของฉันทนดูสภาพ
ฉันไม่ได้จึงพาฉันไปซื้บปิ้ง สอนฉันให้รู้จักการแต่งหน้า พาฉันไป
เลือกซื้อเสื้อผ้าที่เธอคิดว่าเหมาะกับฉัน เธอเข้าใจรสนิยมฉันได้ดี
กว่าตัวฉันเองเสียอีก

เป็นการเปิดโลกทัศน์ใหม่โดยแท้ อยู่มาจนปานนี้เพิ่งรู้ว่าการซื้อปิ้งนั้นสนุกเพียงใด

เพื่อนคนนี้ช่างเอาใจใส่และใจดี จนถึงบัดนี้ฉันก็ยังรู้สึก โชคดีที่ตอนนั้นได้อยู่คอนโดเดียวกันกับเธอ ชีวิตช่วงนั้นเต็มไปด้วยสีสันจริงๆ

คอนโดที่พวกเราเช่าเป็นห้องชุดกว้างขวาง พวกเราแชร์ห้องน้ำ ครูว์ และเครื่องซักผ้ากัน ห้องของพวกเราสองคนอยู่ติดกัน ยามเช้าเปิดประตูออกมาทักอรุณสวัสดิ์ ยามดึกเอ่ยราตรีสวัสดิ์ คอยเติมตู้เย็นไว้ไม่ให้โหรงเหรง พวกกันไปว่ายน้ำออกกำลังกาย ตอนค่ำ เวลาป่วยใช้ก็ดูแลกันเป็นอย่างดี

มีอยู่ช่วงหนึ่ง เธอมักจะเข้ามาที่ห้องของฉัน

“จันทน์ เราเหงา ขอถอดหม้อยได้ไหม?”

ห้องของฉันใหญ่กว่าของเธอ แต่คับแคบกว่าเพราะเตียงใหญ่มาก เธอมักจะเข้ามาถึงฉันเข้าไปถอด ถอดประหนึ่งเหมือนฉันเป็นตุ๊กตาไร้หัวใจ

ถูกแล้วค่ะ ตุ๊กตาไม่มีหัวใจ จึงไม่มีอารมณ์หวนไหว

บนเตียงนุ่ม เธอกอดฉันแบบแนบแน่น เนื้อแนบเนื้อ ตั้งแต่ไหลลงไปถึงสะโพก ไม่ต้องพูดบรรยายเลยว่าลมหายใจปะทะกันผะแผ่ว หน้าอกนุ่มนิ่มแนบชิด กล้ามเนื้อแกร่งของเธอที่หน้าท้องทำให้ฉันใจหวิวสั่นเพียงใด